

El teatre de Gràcia estrena un programa doble de teatre contemporani amb la parella en el punt de mira

La Beckett i el model alemany

Bernat Salvà
BARCELONA

La Sala Beckett és un “espai inquiet, amb ganes d’incidir en el teatre contemporani del nostre país”, diu el seu director, Toni Casares. La seva trajectòria, que es manté sempre “lluny dels plantejaments més estàndards”, ens porta ara a fer “una petita parada, amb la lupa al davant, en el teatre contemporani d’Alemanya, un dels països model en la promoció del teatre contemporani”.

Una parada que arrenca avui mateix, amb l’estrena de *Gos, dona, home*, de l’autora Sibylle Berg, i continua demà amb *En estat d’excepció*, de Falk Richter, un dramaturg i director de referència en el teatre alemany actual. Però no es tracta d’un plantejament estàndard, com bé diu Toni Casares: és un programa doble, que comparteix actors (Jordi Figueras, Carme González i Guillem Motos), traductor (Albert Tola) i escenografia. Els dos espectacles es representaran en dies alterns fins al 13 de març.

“Són dues obres que teòricament no tenen res a veure –explica Toni Casa-

Guillem Motos, Jordi Figueras i Carme González interpreten ‘Gos, dona, home’ ■ QUIM PUIG

res–, però es presenten de manera conjunta i parlen de la vida de la parella i de la seva difícil inserció en el món en què vivim”. Casares defineix aquest programa doble: “És un projecte experimental amb voluntat que l’experiment no ens allunyi de l’espectador, sinó que ens hi acostï, a través d’un joc atractiu”.

Rafa Cruz és el director de *Gos, dona, home*, “una

comèdia sobre una parella que es coneix en una cita a cegues i s’endú a casa un gos que es troba”. L’animal esdevindrà un comentarista mordaç d’aquesta nova parella, de les seves dificultats i misèries. Ricard Vázquez dirigeix *En estat d’excepció*, “una obra de suspens, però que connecta molt amb l’actualitat”. En aquest cas, la parella comparteix casa amb

el seu fill adolescent.

Aquestes obres han tingut el suport del Goethe-Institut de Barcelona, que ha finançat les traduccions i disposa d’una biblioteca digital que va permetre a Rafa Cruz conèixer el text. A més, el Goethe-Institut ha donat suport a la traducció a l’alemany de deu obres teatrals catalanes contemporànies, aplegades en un volum. ■

Críticateatre

Joaquim Armengol

Violí i piano, darrere el tul, un joc escènic de Pep Tosar a l’espectacle ‘Somnis de somnis’ ■ MALDÀ

Travessies nocturnes

Somnis de somnis

Director: Pep Tosar
Círcol Maldà (Barcelona),
3 de febrer

Si a ciutat hi ha un espai teatral amb caràcter de recolliment íntim, especial, amb personalitat poètica i pròpia aquest és el Círcol Maldà. No en va sabem que el món és interessant perquè és variat; i així està bé, doncs aquí trobareu la fantasia d’un espai capaç d’omplir el temps d’altres persones entretant els fan ballar l’aigua als ulls.

Tul blanc, part davant, una tauleta, cadires, un penjador, barrets i el divan. Part darrera, piano, guitarra, violí, cadires. Sigmund Freud ha mort, però està content, lluny queda ja la psicoanàlisi, tot i que, des de l’altra vorera, encara té el desig de conèixer les enigmàtiques travessies nocturnes, somiejos estranys d’artistes admirats. Aquests esperits són Angelieri,

poeta i còmic, *putero* i borrarxo! Leopardi, poeta i llunàtic, llaminer, geperut, formidable pessimista! Camarada Maiakovski, poeta de la revolució, futurista, maniàtic i suïcida! Fernando Pessoa i heterònims, poeta fingidor, delicat, profund... Freud els porta a consulta, professa entrevistes que acaben desembocant en divertits somnis reveladors.

Ah! Meravellós espectacle, homenatge exquisit, ple d’ironia i humor, amb una poètica delicada i juganera, sempre amb l’aire fantasiós del somieig literari, ple de pinzellades musicals composant el fil narratiu, amb l’enllumenat puntual d’unes projeccions a favor de la combinació vital dels poetes i l’espectacle. Brillant repartiment, vitalitat, senzillesa i veritat, un autèntic i amable *Somnis de somnis* inventat per Tabucchi i dirigit, de manera esplèndida, per Pep Tosar. Una delícia somiada.

Críticaclassica

Jordi Maluquer

Revisitar Manén

Presentació de l’Associació Manén

Ateneu Barcelonès, 10 de febrer

A la mateixa hora que els professors del conservatori municipal del Bruch evocaven la figura del fa poc traspasat Francesc Taverna i el Trio Arriaga amb Gerard Caussé tocava a l’Auditori,

l’Associació Manén va fer solemnement la seva presentació en societat en el marc de l’Ateneu Barcelonès. És una iniciativa amb finalitats precises de reivindicar la figura de Joan Manén (1883-1971) en la seva condició de gran intèrpret, de notable compositor i d’escriptor, a les quals caldria afegir les de

promotor i d’empresari musical. Aquesta reivindicació és profitosa perquè s’inscriu, en part, en el moviment generalitzat de recuperar el simfonisme català de finals del segle XIX i de la primera meitat del XX. Els concerts per a violí i per a oboè sentits fa no gaire abonen esperar amb interès la *Simfonia*

Nova Catalonia en un concert que l’associació patrocinarà el dia 11 de setembre que ve al Palau.

El secretari de l’associació, Carles Feliu Vives, va presentar el concert i l’associació –que presideix Joan Mas– i els músics i estudiosos Samuel Castellanos i Jaime del Blanco amb sàvies pinze-

llades ens van apropar als trets biogràfics i musicals de Manén. La il·lustració musical va anar a càrrec principalment del pianista Daniel Blanch que va intervenir en les deu obres interpretades i de Bernat Castillejos, flauta; Kalina Macuta, violí; Josep-Ramon Olivé, baríton, i Martha Mathéu, soprano.

Aquesta, acompanyada al piano, va protagonitzar el moment més impactant amb dues exquisides cançons de Manén amb textos alemanys. A la fi, adaptant per a tots els actants una transcripció de Manén d’una obra del compositor navarrès Blas de Laserna (1751-1816), van reeixir plenament.